

Spominčice.

(Meliti Rojčevi.)

Kdaj li zrla, oj Melita,
Bodem mili tvoj obraz?
Kdaj li čula govoriče
Tvoje ljubeznjivi glas?

Vem, da goslim ti izvabiš
Pesni, divno ki zvené,
Spretno slike da ustvariš,
Kterim se oči čudé.

Vem, da ti si duhovita,
Majke Slave vrla hči,
Da si zvesto nji udana
Od začetka svojih dnij. —

In zatorej danes pletem
Venec tebi v slavo jaz:
Oblačilo belo tvoje
Naj odiči modri pas.

Glej, spominčice od nekdam
Temu evetju je imé,
Ko vzpomládi ga nabiram,
Rádost polni mi sreé.

Z rdečo rožo pa okrási
Čudovitih las zlató
Ter podobna bodeš Vili,
Ki razvnema nas sladkó.

Blagovoljno, oj Melita,
Vzprejmi dar pohlevni moj,
Naj prijazno ga pozdravlja
Ljubi pógled mili tvoj! —

Lujiza Pesjakova.

V molitvi.

Molitveno knjigo sem v roki imel
In skušal pobožno moliti;
A kolikrat duh moj drugám je ušél,
Razžalil Bogá morebiti.

A v kletki je skakal kanarček rumén,
Iz grla mu pesen je vréla.
Ni skrb ga motila, skušnjavec nobén,
To pesen je bila veséla!

Odložil sem knjigo in vzdihnil takó
Na tička se tjà oziraje:
Da mogel kot ti bi moliti lepó
Ne bilo bi bati se graje.

Fr. Krek.

